

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudců JUDr. Kateřiny Šimáčkové, JUDr. Ludmily Valentové, JUDr. Karla Šimky a JUDr. Jakuba Camrdy, Ph.D., v právní věci žalobce: **L. T.**, zastoupeného Mgr. Ondřejem Rejskem, advokátem, se sídlem Buzulucká 431, Hradec Králové, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, poštovní přihrádka 21/OAM, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 3. 2009, č. j. OAM - 72/VL - 18 - K01 - 2009, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 27. 8. 2009, č. j. 29 Az 7/2009 - 21,

takto:

I. Rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 27. 8. 2009, č. j. 29 Az 7/2009 - 21, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

II. Ustanovenému zástupci žalobce, advokátu Mgr. Ondřeji Rejskovi, **se přiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti ve výši 2400 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Žalobce (dále též „stěžovatel“) brojí včasnou kasační stížností proti shora označenému rozsudku krajského soudu, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze 4. 3. 2009, č. j. OAM - 72/VL - 18 - K01 - 2009. Tímto rozhodnutím nebyla stěžovateli udělena mezinárodní ochrana podle ustanovení § 12, § 13 a § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o azylu“), s tím, že nebyly shledány důvody ani pro udělení azylu, ani doplňkové ochrany dle téhož zákona.

O náhradě nákladů bylo rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Proti tomuto rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost. Stěžovatel ve stručné kasační stížnosti nejprve uplatnil důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), které následně doplnil o písm. d) téhož ustanovení. Žalovaný se podle stěžovatele v rozhodnutí nezabýval situací ve věznicích, ačkoli žalobce uváděl, že se obává uvěznění kvůli střetu s policistou na demonstraci a ve věznicích dochází k nelidským postupům vůči vězňům. K tomuto žalobnímu bodu krajský soud pouze uvedl, že „... *jistě nelze předpokládat, že by (stěžovateli) za výtržnictví a napadení policisty mohl hrozit trest uvedený v § 14 a odst. 2 psím. a) či b) zákona o azylu*“. Nezdůvodnil však, na základě jakých úvah a podkladů ve spise dospěl k těmto závěrům. Rovněž žalovaný ve svém rozhodnutí uvádí, že „*možný trest v případě Mongolska nelze považovat apriori za nelidský či ponižující*“. Opět však nelze zjistit, na základě čeho žalovaný k tomuto závěru došel. Strach z uvěznění přitom stěžovatel uváděl jako důvod své žádosti o mezinárodní ochranu. Ani soud, ani správní orgán se s touto námitkou nevypořádal. Dále správní orgán nedostatečně zjistil skutkový stav věci, když konstatoval, že stěžovatel se mohl obrátit na státní instituce, pokud se cítil ohrožen. Soud se opět nevypořádal s žalobní námitkou, že takovou možnost reálně neměl. Právní posouzení rovněž není správné - u stěžovatele jsou dány důvody pro udělení mezinárodní ochrany dle § 12 psím. b) zákona o azylu, jakož i doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu: stěžovatel sympatizoval s Občanskou stranou, pracoval jako člen ochranky vůdce opoziční strany, zúčastnil se politické demonstrace a při ní se dostal do střetu s policistou; proto je policií hledán. Stěžovatel má tedy strach z pronásledování pro zastávání určitých politických názorů ve státě. V případě návratu do země původu mu hrozí nebezpečí vážné újmy - tedy že bude uvězněn za zranění policisty, výkon trestu bude ponižující a žalobce bude vystaven nelidskému a ponižujícímu zacházení. V závěru stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

Ze spisu a rozhodnutí žalovaného vyplývá, že stěžovatel se na protivládní demonstraci dne 1. 7. 2008 v Suchonbataru, při níž demonstranti začali házet kamení a podpalovat věci, dostal do potyčky s policistou, kterého zranil. Počátkem srpna pak přes bratra obdržel pozvánku, aby se dostavil na policii. V případě návratu do země původu se obává zatčení a věznění. Jiné potíže se státními orgány v zemi původu předtím neměl. Do České republiky odjel, aby zde mohl žít a pracovat. Dle názoru správního orgánu stěžovatel nebyl postihován za uplatňování politických práv, ale za svůj nezákonný čin, a to napadení a zranění policisty. Příběh stěžovatele vyhodnotil zčásti jako nevěrohodný (zejm. pokud se týkal otázky vazeb stěžovatele k Občanské straně a jejímu vůdci.) Ve vztahu k otázce doplňkové ochrany žalovaný uvedl, že v zemi původu nebylo vedeno proti stěžovateli trestní stíhání, pouze bratr stěžovatele měl před odjezdem obdržet předvolání na policii. Ze země původu navíc stěžovatel vycestoval bez potíží. Dále správní orgán zmínil možnost obrátit se na státní instituce v případě ohrožení práv žadatele. Možný trest pro stěžovatele pak v případě Mongolska nelze považovat apriori za nelidský či ponižující. Z uvedených důvodů nebyla stěžovateli udělena mezinárodní ochrana podle ustanovení § 12, § 13 a § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu.

Žalovaný ve svém vyjádření po obsahové stránce v podstatě pouze odkázal na odůvodnění svého rozhodnutí, které se podle jeho názoru se všemi otázkami vypořádalo řádně. Z uvedených důvodů navrhl žalovaný zamítnutí kasační stížnosti.

Krajský soud v Hradci Králové po podání kasační stížnosti proti předmětnému rozsudku postupoval ve smyslu § 108 odst. 1 s. ř. s. a předložil kasační stížnost s příslušnými spisy Nejvyššímu správnímu soudu.

Kasační stížnost podal účastník řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a stěžovatel se v ní dovolává přípustných důvodů ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Z obsahu kasační stížnosti je zřejmé, v jakém rozsahu a z jakých důvodů stěžovatel jím označené rozhodnutí krajského soudu napadá (§ 106 odst. 1 s. ř. s.). Stěžovatel je rovněž zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Kasační stížnost je tedy přípustná a vykazuje zákonné minimum náležitostí nezbytných k tomu, aby mohla být věcně projednána.

Nejvyšší správní soud se proto ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. zabýval dále otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele a je tedy přijatelná. Vymezení institutu přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech azylu se zdejší soud podrobně věnoval např. ve svých usneseních ze dne 26. 4. 2006, sp. zn. 1 Azs 13/2006 (případně ze dne 4. 5. 2006, sp. zn. 2 Azs 40/2006, obě dostupná na www.nssoud.cz), kde dospěl k následujícímu závěru: „Znaky pojmu „přesah vlastních zájmů stěžovatele“ jsou naplněny v případě „rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu“. Dle citovaného rozhodnutí je tedy kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany přípustná v následujících typových případech:

1) Kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu.

2) Kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně. Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu.

3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikatorní odklon, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně.

4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.“

Dále bylo v citovaných rozhodnutích zdůrazněno, že Nejvyšší správní soud není v rámci této kategorie přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. V daném případě si rozhodnutí věcné projednání zasluhuje, a to z důvodu uvedeného sub 4) kritérií přijatelnosti, a to pro zásadní pochybení krajského soudu, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele (§ 104a s. ř. s.). Konkrétně se jedná o pochybení

krajského soudu spočívající v částečné nepřezkoumatelnosti jeho rozhodnutí pro nedostatek důvodů [§ 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.], jak bude vysvětleno níže. Kasační stížnost je za těchto okolností přijatelná. K otázce nepřezkoumatelnosti ještě Nejvyšší správní soud poznamenává, že tento soud jakožto kasační soud je v zásadě soudem přezkumným. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí tomuto základnímu atributu jeho rozhodovací činností do značné míry brání, jak již bylo podrobně osvětleno v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu z 19. 3. 2008, č. j. 9 Azs 175/2007 - 49. Nepřezkoumatelnost je vadou natolik závažnou, že se jí soud musí zabývat i tehdy, pokud by ji stěžovatel nenamítal, tedy z úřední povinnosti (srov. § 109 odst. 3 s. ř. s.).

Nejprve je třeba uvést, že Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s vyhodnocením právní otázky do té míry, že u stěžovatele nejsou dány důvody pro udělení mezinárodní ochrany dle § 12 písm. b) zákona o azylu, tedy z důvodu pronásledování pro zastávání určitých politických názorů. Potíže s policií vznikly stěžovateli tím, že se dopustil určitého trestného (či jinak protiprávního) činu. Ostatně i sám stěžovatel v pohovoru ze dne 5. 2. 2009 uvádí, že trest mu hrozí za házení kamením a napadení policisty, a nikoliv za samotnou účast na demonstraci a projevení politických názorů. Rovněž jeho výpověď naznačuje, že i další případně zatčení lidé po demonstraci byli zatýkáni z těchto důvodů (nikoliv za vlastní účast na protivládní demonstraci). Stěžovatel v této souvislosti uvedl, že se „obával obvinění z výtržnictví“. V otázce neudělení mezinárodní ochrany dle § 12 písm. b) zákona o azylu se tedy Nejvyšší správní soud ztotožňuje s vyhodnocením a právní kvalifikací správního orgánu i krajského soudu. Jiná je ovšem situace v otázce doplňkové ochrany.

Za zásadní v tomto směru Nejvyšší správní soud považuje, že se v průběhu celého řízení nikdo dostatečně konkrétně a podloženě nevypořádal s opakovaným, různým způsobem uplatňovaným tvrzením stěžovatele o obavě z uvěznění, potažmo o hrozícím nelidském zacházení ve věžeňských zařízeních, které bylo explicitně uplatněno jako žalobní bod. Nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu je v projednávaném případě dána v první řadě velmi vágním a nepříliš podloženým vypořádáním tohoto žalobního tvrzení, a to zejména ve vztahu k institutu doplňkové ochrany, a jejího kritéria hrozící vážné újmy. Žalovaný i krajský soud dospěli při posuzování tohoto (žalobního) tvrzení k neurčitému závěru, že „*možný trest v případě Mongolska nelze považovat apriori za nelidský či ponižující*“ (správní orgán) a „*... jistě nelze předpokládat, že by (stěžovateli) za výtržnictví a napadení policisty mohl hrozit trest uvedený v § 14 a odst. 2 psím. a) či b) zákona o azylu*“ (krajský soud). Nezdůvodnili však, na základě jakých úvah a podkladů ve spise dospěli k těmto závěrům. Z přiložených zpráv (zejm. zpráva Ministerstva zahraničí USA z 6. 3. 2007 o dodržování lidských práv za rok 2006) totiž naopak vyplývá, že podmínky ve vězeňství jsou - na rozdíl od většiny okolností běžného života v Mongolsku - skutečně značně problematické. V daném případě tak došlo k jistému obejití určité podstatné části žalobních tvrzení stěžovatele, z hlediska institutů mezinárodní ochrany alespoň potencionálně relevantních, se kterými se nikdo dostatečně přesvědčivě, konkrétně a podloženě nevypořádal. Nejvyšší správní soud poukazuje na svou konstantní judikaturu, stejně jako na judikaturu Ústavního soudu, která opakovaně podtrhuje nutnost řádného odůvodnění rozhodnutí, na které má jednoznačně účastník řízení právo. Podle § 54 odst. 2 s. ř. s. je základní náležitostí rozsudku jeho odůvodnění. O odůvodnění lze hovořit jako o řádném tehdy, pokud obsahuje, čeho se stěžovatel v žalobě domáhal, jak se k tomu vyjádřil správní orgán, stručně jaký v tomto směru byl obsah spisu a jak soud rozhodl, které úvahy

jej k rozhodnutí vedly, přičemž soud rovněž uvede, jak aplikoval na danou situaci konkrétní ustanovení, jaké výkladové metody použil a k jakému výsledku dospěl. Pokud soud svým procesním povinnostem nedostál, mohl tím zasáhnout do základních práv stěžovatele na spravedlivý proces a mohl by také založit nerovnost účastníků řízení. V této souvislosti lze také odkázat na bohatou judikaturu. Ústavní soud se vyjádřil k nutnosti řádného odůvodnění soudních rozhodnutí, které je považováno za esenciální podmínku ústavně konformního rozhodnutí vylučujícího libovůli v rozhodování např. v nálezu sp. zn. I. ÚS 588/03, sp. zn. III. ÚS 463/2000, Ústavní soud: Sbírka nálezů a usnesení, sv. 20, Praha, C. H. Beck 2001, str. 267; IV. ÚS 564/02, Ústavní soud: Sbírka nálezů a usnesení, sv. 30, Praha, C. H. Beck 2003, str. 489 nebo nálezu soudu České republiky ze dne 26. 9. 1996, sp. zn. III. ÚS 176/96. Z odůvodnění rozhodnutí obecného soudu má vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé, takové odůvodnění vyhovuje zákonným hlediskům a v konečném důsledku takové rozhodnutí vyhovuje základním právům účastníka řízení, který má nárok na to, aby jeho věc byla spravedlivě posouzena. Podle nálezu Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 242/02 lze na věc v této souvislosti pohlížet i z hlediska zásad spravedlivého procesu, z nichž mimo jiné vyplývá povinnost obecných soudů svá rozhodnutí odůvodnit, reagovat na uplatněné námitky a vysvětlit jejich případné odmítnutí [např. nález III. ÚS 258/99 (nález č. 148, sv. 16 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu), nález I. ÚS 413/02 (nález č. 4, sv. 29 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu)]. Krajský soud v daném případě svůj závěr o nedůvodnosti tohoto žalobního bodu postavil v podstatě pouze na blíže nevysvětleném tvrzení, že *jistě nelze předpokládat, že by (stěžovateli) za výtržnictví a napadení policisty mohl hrozit trest uvedený v § 14 a odst. 2 písm. a) či b) zákona o azylu.* Vůbec však nezdůvodnil, proč - tedy na základě jakých konkrétních podkladů a úvah - dospěl k tomuto závěru. Zejména k otázce tvrzených nelidských postupů vůči vězňům a podmínek ohrožujících život a zdraví se konkrétním a přesvědčivým způsobem nevyjádřil vůbec.

Nejvyšší správní soud pro úplnost dodává, že v řízení byla sice částečně zpochybněna věrohodnost výpovědi stěžovatele, to se však týkalo pouze otázky kontaktů a vazeb stěžovatele k Občanské straně a jejímu vůdci; účast na demonstraci a případné zranění policisty, jakož i případné hrozící potíže však v řízení plnohodnotně vyvráceny nebyly, ostatně ani správní orgán je nevyhodnotil jako nepravdivé, a tudíž irelevantní. Za těchto okolností bylo ovšem nezbytné zabývat se explicitně a podloženě výše uvedenou otázkou (vyvrácením hrozby vážné újmy). Této skutečnosti (hrozbě vážnou újmou) sice obecné poměry v Mongolsku dle zpráv nenasvědčují, avšak není možno postupovat tak, že tato otázka zůstane při posouzení pominuta, resp. přejíta neurčitým a mlhavým odhadem situace a že z rozhodnutí nebude zřejmé z čeho konkrétně, z jakých údajů, z jakého podkladu i z jaké úvahy, ve vztahu k hrozícímu vězení a poměrům ve věznicích soud (i správní orgán) vycházely.

Ani tvrzení, že stěžovatel ze země původu vycestoval bez potíží, není bez dalšího důkazem o naprostém nezájmu správních orgánů o osobu stěžovatele a o vyloučení hrozícího vězení. Skutečnost, že v zemi původu nebylo zatím vedeno proti stěžovateli trestní stíhání (za situace, kdy stěžovatel přes bratra měl před odjezdem obdržet předvolání na policii), nepovažuje Nejvyšší správní soud za dostatečné vypořádání se s tvrzeními žadatele. Správním orgánem zmiňovanou možnost obrátit se na státní instituce v případě

ohrožení práv pak rovněž nelze ze zpráv týkajících se vězeňství přímo dovodit - informace o takové možnosti byla vytržena ze zprávy týkající se postavení národnostních menšin.

V další kasační námitce stěžovatel tvrdí, že soud se nevypořádal s žalobní námitkou, že „stěžovatel reálně neměl možnost obrátit na státní instituce, pokud se cítil ohrožen". Zde je třeba uvést, že stěžovatel v žalobě pouze uvedl: „*Správní orgán nezjistil stav věci, o němž nejsou pochybnosti, o tom svědčí konstatování, že jsem se mohl v Mongolsku obrátit na místní instituce, když jsem se cítil ohrožený.*" Stěžovatel při formulování žalobní námitky rezignoval na principiální povinnost konkretizace námitky alespoň do podoby srozumitelného tvrzení, v čem konkrétně má spočívat údajný omyl, vadný postup, či úvaha správního orgánu. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 4. 2004, č. j. 3 Azs 18/2004 - 37, „*pokud stěžovatelka v kasační stížnosti uvádí pouze námitky obecného charakteru, aniž upřesňuje, které konkrétní důkazy či podklady pro rozhodnutí žalovaného v odůvodnění jeho rozhodnutí chybí, je takové tvrzení bez uvedení konkrétních skutečností nedůvodné. Nejvyšší správní soud vychází z premisy „nechť si každý střeží svá práva"; proto nemůže stěžovatelka v kasační stížnosti úspěšně namítat, že správní orgán či soud v předcházejícím řízení nezjistily důsledně skutečný stav věcí, pokud sama neuvádí skutečnosti či důkazy, které pro takové tvrzení svědčí.*" Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2004, č. j. 1 Azs 28/2004 - 41, jestliže žalobce namítal vady správního řízení toliko v obecné rovině, aniž by uvedl, v čem konkrétně měly tyto vady spočívat, krajský soud postupoval v souladu se zákonem, jestliže procesní postup žalovaného v řízení přezkoumal obecně ve vztahu k obsahu správního spisu a neshledal v postupu žalovaného pochybení. Vyplývá to ze skutečnosti, že žalobní body musí podle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. obsahovat jak skutkové, tak i právní důvody, pro které žalobce považuje napadené správní rozhodnutí za nezákonné nebo za nicotné, a tyto body musí dosahovat alespoň určité míry konkrétnosti. V daném případě chybí byť i jen tvrzení, v čem konkrétně se měl správní orgán mýlit, či pochybit. Nejvyšší správní soud tedy takové námitce nemohl přisvědčit, když nebyla řádným způsobem (ani v této podobě) uplatněna v žalobě (§ 104 odst. 4 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud uzavírá s tím, že napadený rozsudek krajského soudu je nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů s ohledem na výše rozvedené pominutí některých závažných žalobních tvrzení, kterým se soud dopustil pochybení, jež vykazuje takovou intenzitu, která by mohla mít vliv na samo hmotněprávní postavení stěžovatele. Nejvyšší správní soud proto napadený rozsudek krajského soudu podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V tomto řízení je krajský soud vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu, který byl vysloven v odůvodnění tohoto rozhodnutí.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne Krajský soud v Hradci Králové v novém rozhodnutí (ust. § 110 odst. 2 s. ř. s.).

Stěžovateli byl k ochraně jeho zájmů pro řízení o kasační stížnosti ustanoven zástupcem advokát Mgr. Ondřej Rejsek. V případě ustanovení advokáta platí hotové výdaje za zastupování a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 7 s. ř. s.). Uvedený advokát podal vyúčtování za poskytnuté úkony právních služeb podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). V tomto vyúčtování požadoval odměnu za 2 úkony právní služby, avšak

nespecifikoval, které úkony má na mysli. Podle § 11 odst. 1 advokátního tarifu náleží mimosmluvní odměna za každý z úkonů právní služby v citovaném ustanovení uvedených. Podle § 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu náleží odměna za první poradu s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení, je-li klientovi zástupce ustanoven soudem. Ustanovený advokát zde výslovně neuvádí, že by se uskutečnila první porada se stěžovatelem, která je podmínkou přiznání odměny za uvedený úkon. Předmětný úkon tedy není úkonem, za který by náležela advokátu odměna podle § 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu. Ze spisu vyplývá provedení nahlížení do soudního spisu. Studium spisu však není takovým úkonem, za který by odměna podle § 11 odst. 1 advokátního tarifu náležela. (studium spisu je samostatným úkonem právní služby pouze v řízení trestním - srov. § 11 odst. 1 písm. f/ advokátního tarifu.). Podání písemného doplnění kasační stížnosti je úkonem, za který náleží advokátu odměna podle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu. Podle § 9 odst. 3 písm. f) se za tarifní hodnotu v této věci považuje částka 25 000 Kč. Výše mimosmluvní odměny se pak stanoví podle sazby mimosmluvní odměny za jeden úkon právní služby a podle počtu úkonů právní služby, které advokát ve věci vykonal (§ 6 odst. 1 advokátního tarifu), přičemž v projednávané věci šlo o jeden úkon právní služby. Sazba mimosmluvní odměny se stanoví podle § 7 bod 5 advokátního tarifu a v projednávané věci činí 2100 Kč. Kromě mimosmluvní odměny náleží ustanovenému zástupci stěžovatele též náhrada hotových výdajů podle § 13 advokátního tarifu, a to v projednávané věci za jeden úkon právní služby, která činí dle ust. § 13 odst. 3 advokátního tarifu 300 Kč. Ze spisu bylo zjištěno, že ustanovený zástupce stěžovatele není plátcem daně z přidané hodnoty. Ustanovenému advokátu tak byla přiznána odměna za jeden úkon právní služby, což při částce 2100 Kč za jeden úkon právní služby spolu s náhradou hotových výdajů v částce 300 Kč za jeden úkon právní služby (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu) činí celkem částku 2400 Kč, která byla ustanovenému advokátu přiznána.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. října 2010

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda

senátu